

آزاره زنی ، فتنه خود
 شیرین سخنی و نکتہ گرد
 نے ، خال لبی و تار مو
 سید وطن ، چه آرزو
 افکار نگر ، چه آبرو
 زیبا سحر ، با چه رنگ دارد
 از خانه به خانه ، کد به کد
 آقا چه کلمی ، چه عطر و بو
 در شهر فتنه ، عار و هت
 دلدار ، چه خوشتر نشسته سوت
 بحر صده ، با گشاده رو
 مانند بیع ، بار و شو
 شتره همه جا ، با استل
 باران ، با گرم گفتگو
 از آنکه ، ره خط پند
 خدمت کنی و هر چه

دل گشته اسیر خوب رو
 فزانه اریب دشت عمر نیک
 بعد جہان ، فضا شعش
 یکبار چه سوز دسان دایم
 اسرار بهین ، چه شایگان
 مضمون دین ، چه در و لب
 مردم ، همه طالب کلم
 او شغ کجاست در گمان
 تنها نه منع ندان او
 دل رفت زلف ، هزار فوسر
 او خدام خاندان ، کتلم
 چون برین و لهر دار ، فرزند
 پاک اندام و صریح و صاف بار
 بر طرف چین ، شبی سحر گاه
 گفت ، به عطف نصیحتی کن
 گفت ، به حدت خویش بید